Мал. В. ГЛИВЕНКА

ДО П'ЯТДЕСЯТИРІЧЧЯ З ДНЯ СМЕРТІ А. П. ЧЕХОВА

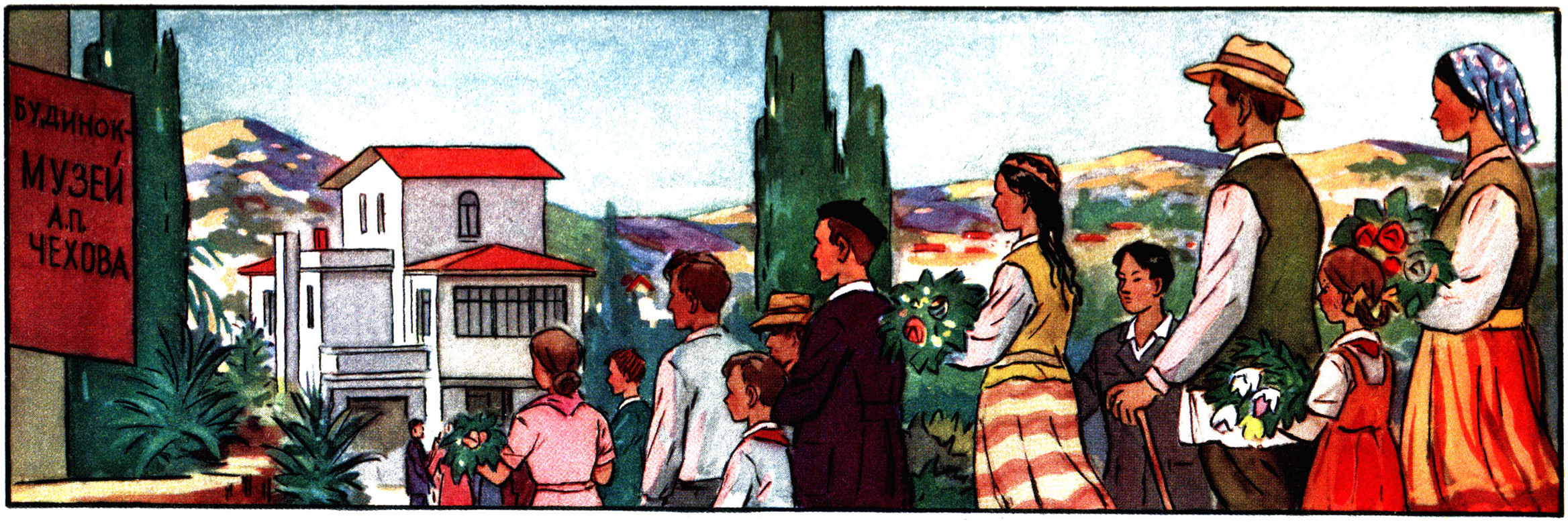

Народи у Чехова.

Чехов у народів.

перець

№ 13. КИЇВ. ЛИПЕНЬ 1954 р. РІК ВИДАННЯ XIV ЦІНА 1 КРБ.

Мал. С. САМУМА

Садок вишневий коло хати...

А. П. ЧЕХОВ

НЕ В НАСТРОЇ

СТАНОВИЙ пристав Семен Ілліч Прачкін ходив по своїй кімнаті із кутка в куток і намагався вгамувати в собі неприємне почуття. Вчора він у справі заїздив до військового начальника, сів несподівано грати в карти і програв вісім карбованців. Сума мізерна, дрібничкова, але біс зажерливості й користолюбства сидів у вусі станового і картав його за марнотратство.

— Вісім карбованців — подумаєш! — тамував у собі Прачкін того біса.— Люди й більше програють, та нічого. Та до того ж гроші — діло набувне... Поїхав раз на фабрику або в трактир Рилова, от тобі й усі вісім, навіть ще більше!

— «Зима... Радіючи, в гринджоли...» — монотонно зубрив у сусідній кімнаті син станового, Ванько.— «Радіючи, в гринджоли конячку селянин запріг...».

— Та й відіграти можна... Що це там «радіючи»?

— «Радіючи, в гринджоли селянин запріг... запріг...»

— «Радіючи»...— далі міркував Прачкін.— Всипати б йому десяток гарячих, так не дуже б він радів. Ніж радіти, краще б податки справно сплачував... Вісім карбованців — подумаєш! Не вісім тисяч, завжди відіграти можна...

— «По первопуттю через поле... Через поле вона чвалає, вчувши сніг...».

— Ще б ускач вона йому полетіла! Рисак який знайшовся, скажи на милість! Шкапа — шкапа й є! Нерозсудливий мужик радий сп'яну коня гнати, а потім, як ускочить в ополонку чи в яругу, тоді й возися з ним... Ти мені дивись поскакай, так я тобі такого скипидару пропишу, що років п'ять не забудеш!.. І навіщо ото я з маленької пішов? Пішов би з жирового туза, не був би я без двох...

— «Пухнаті краючи рівнини, кибитка відчайдушна лине... Пухнаті краючи рівнини...».

— «Краючи... Рівнини краючи... рівнини...» І скаже ж таке! І дозволяють ото писати, прости господи! А все десятка, по суті, наробила! Принесли ж її чорти невчасно!

— «От хлопчик бігає дворовий... хлопчик дворовий: Жучка в санчата посадив... посадив...»

— Значить, наївся, коли бігає та пустує... А в батьків нема того в голові, щоб хлопчика до діла привчати. Ніж ото собаку возити, краще б дрова колов або святе письмо читав... І собак теж розплодили... ні пройти, ні проїхати!.. Було б мені після вечері не грати... Повечеряти б і поїхати...

— «У пальцях зашпори давно, а мати лає... а мати лає крізь вікно...»

— Лай, лай... Ліньки з хати вийти та покарати... Задрала б йому кожушка, та раз-раз! раз-раз! Це краще, ніж крізь вікно лаятися... А то, дивись, вийде з нього п'яниця... Хто це написав? — запитав голосно Прачкін.

— Пушкін, татуню!

— Пушкін? Гм!... Чудило, мабуть, якийсь. Пишуть-пишуть, а що пишуть — і самі не розуміють! Аби написати!

— Татуню, мужик борошно привіз! — крикнув Ванько.

— Прийняти!

Але й борошно не розвеселило Прачкіна. Що більше він себе втішав, то болючішою ставала для нього втрата. Так було шкода восьми карбованців, так шкода, ніби він справді програв вісім тисяч. Коли Ванько закінчив урок і замовк, Прачкін став біля вікна і, нудьгуючи, втупив свій сумний погляд у снігові замети... Але вигляд заметів тільки роз'ятрив його сердечну рану. Він нагадав йому про вчорашню поїздку до військового начальника. Закипіла злість, зашкребло в душі... Потреба вилити на когось свою злість досягла найвищого ступня. Терпець увірвався...

— Ванько! — крикнув він.— Іди, я тебе відшмагаю за те, що ти вчора шибку вибив!

Твори А. П. Чехова, вміщені в цьому номері, переклав Остап Вишня.

А. П. ЧЕХОВ

Ілюстрації В. ЛИТВИНЕНКА

Беззахисна істота

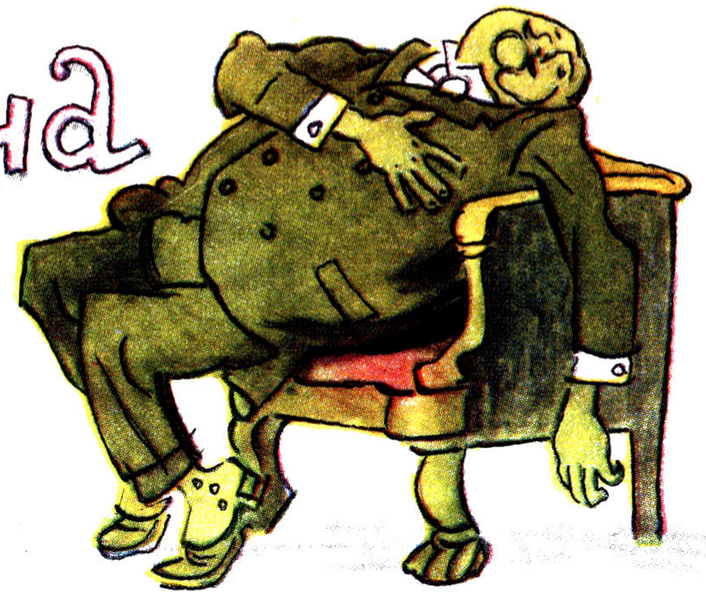

perec-ua.
perec-ua.

Хоч який сильний був уночі припадок подагри, хоч як потім скрипіли нерви, а Кістунов, проте, пішов уранці на службу і своєчасно почав приймати прохачів і клієнтів банку. Вигляд у нього був томний, замучений, і говорив він тихо, ледве дихаючи, як вмирущий.

— Ви в якій справі? — звернувся він до прохачки в допотопному салопі, дуже схожої ззаду на великого жука-гнойовика.

— Бачите, ваше превосходительство,— почала скоромовкою прохачка,— чоловік мій, колезький асесор Щукін, прохворів п'ять місяців, і поки він, пробачте, лежав удома і лікувався, йому без усякої причини відставку дали, ваше превосходительство, а коли я пішла за його платнею, вони, бачите, вирахували з його платні двадцять чотири карбованці тридцять шість копійок! За що? — питаю.— «А він, каже, із товариської каси брав і за нього інші чиновники ручилися». Як же так? Хіба він міг без моєї згоди брати? Це неможливо, ваше превосходительство. Та чому таке? Я жінка бідна, тільки й годуюся пожильцями... Я квола, беззахисна. Від усіх кривду терплю і ні від кого доброго слова не чую...

Прохачка закліпала очима і полізла в салоп по хустку. Кістунов узяв у неї прохання і почав читати.

— Дозвольте, як же це так? — знизав він плечима.— Я нічого не розумію. Очевидно, ви, пані, не туди потрапили. Ваше прохання по суті зовсім до нас не стосується. Ви потрудіться звернутися до того відомства, де служив ваш чоловік.

— І-і, батечку, я в п'яти місцях уже була і скрізь навіть прохання не взяли! — сказала Щукіна.— Я вже зовсім була розгубилася, та спасибі, дай бог здоров'я зятю Борисові Матвійовичу, порадив до вас сходити. «Ви, каже, матусю, зверніться до пана Кістунова: він впливова людина, для вас усе може зробити».. Допоможіть, ваше превосходительство!

— Ми, пані Щукіна, нічого не можемо для вас зробити. Зрозумійте ви: ваш чоловік, наскільки я можу судити, служив по військово-медичному відомству, а наша установа цілком приватна, комерційна, у нас банк. Як не зрозуміти цього!

Кістунов ще раз знизав плечима і повернувся до пана у військовій уніформі, з флюсом.

— Ваше превосходительство, — проспівала жалібним голосом Щукіна,— а що чоловік хворий був, у мене лікарська посвідка є. Ось вона, подивіться, прошу вас!

— Чудово, я вірю вам,— сказав роздратовано Кістунов,— але, ще раз кажу,— це до нас не стосується. Дивно і навіть смішно! Невже ваш чоловік не знає, куди вам звертатися?

— Він, ваше превосходительство, у мене нічого не знає! Заторочив одне: «Не твоє діло! пішла геть!» та й годі. А чиє ж це діло? Адже на моїй шиї вони сидять! На мої-і-й!

Кістунов знову повернувся до Щукіної і став пояснювати їй різницю між відомством військово-медичним і приватним банком. Та уважно вислухала його, кивнула на знак згоди головою і сказала:

— Так, так, так... Розумію, батечку. В такому разі, ваше превосходительство, накажіть видати мені хоч п'ятнадцять карбованців. Я згодна не все відразу!

— Ух! — зітхнув Кістунов, одкидаючи назад голову.— Вам не втокмачиш! Та зрозумійте, що звертатися до нас з подібним проханням так само дивно, як подавати заяву про розлуку, наприклад, в аптеку або в пробірну палатку. Вам не доплатили, але ж ми тут при чому?

— Ваше превосходительство, заставте вічно бога молити, пожалійте мене, сироту,— заплакала Щукіна. — Я жінка беззахисна, квола... Замучилася до смерті... І з пожильцями судись, і за чоловіка клопочися, і по хазяйству бігай, а тут іще говію, і зять без посади... Тільки сама слава, що п'ю та їм, а сама ледве на ногах стою... Цілісіньку ніч не спала.

Кістунов відчув серцебиття. Зробивши страдницьке лице й притиснувши руку до серця, він знову почав пояснювати Щукіній, але голос його урвався.

— Ні, пробачте, я не можу з вами говорити,— сказав він і махнув рукою.— У мене голова пішла обертом. Ви і нам заважаєте, і час марнуєте. Ух!.. Олексію Миколайовичу, — звернувся він до одного із службовців,— поясніть ви, будь ласка, пані Щукіній!

Кістунов, обійшовши всіх прохачів, пішов до себе в кабінет і підписав з десяток паперів, а Олексій Миколайович усе ще возився з Щукіною. Сидячи у себе в кабінеті, Кістунов довго чув два голоси: монотонний, стриманий бас Олексія Миколайовича і плаксивий, верескливий голос Щукіної.

— Я жінка беззахисна, квола, я жінка хвороблива,— говорила Щукіна. — На око, може, я й дужа, а коли розібратися, так у мене жодної жилочки нема здорової. Ледве на ногах стою, і апетиту позбулася... Кофій сьогодні пила і без усякого задоволення.

А Олексій Миколайович пояснював їй різницю між відомствами і складну систему надсилання паперів. Скоро він стомився і його замінив бухгалтер.

— Яка ж огидна баба! — обурювався Кістунов, нервово ламаючи пальці і раз у раз підходячи до графина з водою.— Це ідіотка, дуб! Мене замучила і їх заїздила, підла! Ух... серце б'ється!

Через півгодини він подзвонив. Зайшов Олексій Миколайович.

— Що у вас там? — томно запитав Кістунов.

— Та ніяк не втокмачимо, Петре Олександровичу! Просто замучились! Ми їй про Хому, а вона про Ярему!

— Я... я не можу її голосу чути... Захворів я... несила терпіти...

— Покликати швейцара, Петре Олександровичу, хай її виведе.

— Ні, ні! — злякався Кістунов.— Вона вереск зніме, а в цім домі багато квартир, і про нас чорт знає що можуть подумати... Ні, ви вже, голубчику, як-небудь постарайтеся пояснити їй.

За хвилину знову почулося гудіння Олексія Миколайовича. Минуло чверть години, і, на зміну його басу, задзижчав сильний бухгалтерів тенорок.

— Страшенно підла! — обурювався Кістунов, нервово здвигаючи плечима. — Дурна, аж світиться, чорт би її узяв. Здається, в мене знову подагра розігрується... Знову мігрень...

У сусідній кімнаті Олексій Миколайович, знемігшись, нарешті, постукав пальцем по столу, потім себе по лобі.

— Одне слово, у вас на плечах не голова,— сказав він,— а ось що...

— Ну, нічого, нічого...— образилась стара.— Своїй жінці постукай... Шпара! Не дуже рукам волю давай.

І, дивлячись на неї люто, несамовито. ніби бажаючи проковтнути її, Олексій Миколайович промовив тихим, придушеним голосом:

— Геть звідси!

— Що-о? — заверещала раптом Щукіна. — Та як ви смієте? Я жінка квола, беззахисна, я не дозволю! Мій чоловік колезький асесор! Шпара отака! Піду до адвоката Дмитра Карловича, то від тебе мокре місце залишиться! Трьох пожильців засудила, а за твої грубіянські слова ти в мене в ногах наваляєшся. Я до вашого генерала піду. Ваше превосходительство! Ваше превосходительство!

— Забирайся геть звідси, холера! — прошипів Олексій Миколайович.

Кістунов одчинив двері й визирнув до присутствія.

— Що таке? — запитав він плачливим голосом.

Щукіна, червона, як рак, стояла посеред кімнати і, поводячи очима, тикала в повітря пальцями. Службовці банку стояли по боках і, теж червоні, видимо замучені, розгублено переглядалися.

— Ваше превосходительство, — кинулася до Кістунова Щукіна.— Ось цей, ось самий... ось цей... (вона показала на Олексія Миколайовича) постукав себе пальцем по лобі, а потім по столу... Ви звеліли йому мою справу розібрати, а він глузує! Я жінка квола, беззахисна... Мій чоловік колезький асесор, і сама я майорська дочка!

— Геразд, пані,— простогнав Кістунов,— я розберу... вживу заходів... Ідіть собі... потім...

— А коли ж я одержу, ваше превосходительство? Мені сьогодні гроші потрібні!

Кістунов тремтячою рукою провів себе по лобі, зітхнув і знову почав пояснювати:

— Пані, я вже вам говорив... Тут банк, установа приватна, комерційна... Чого ж ви від нас хочете? І зрозумійте толком, що ви нам заважаєте.

Щукіна вислухала його й зітхнула.

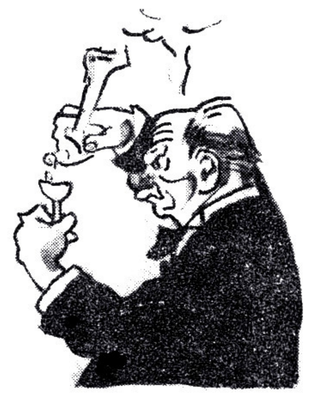

— Так, так... — погодилась вона. — Тільки вже ви, ваше превосходительство, зробіть ласку, заставте вічно бога молити, будьте батьком рідним, захистіть. Коли медичної посвідки мало, то я можу і з участка посвідчення принести... Накажіть видати мені гроші!

У Кістунова замиготіло в очах. Він видихнув усе повітря, скільки його було в легенях, і у знемозі опустився на стілець.

— Скільки ви хочете одержати? — спитав він кволим голосом.

— Двадцять чотири карбованці тридцять шість копійок.

Кістунов вийняв з кишені бумажник, дістав звідти четвертний білет і подав його Щукіній.

— Беріть і... йдіть звідси!

Щукіна загорнула в хусточку гроші, сховала і, зморщивши обличчя в солодку, делікатну, навіть кокетливу усмішечку, запитала:

— Ваше превосходительство, а чи не можна моєму чоловікові знову поступити на роботу?

— Я поїду... хворий... — сказав Кістунов томним голосом. — У мене страшенне серцебиття.

По від'їзді його Олексій Миколайович послав Микиту по лавровишневі краплі і всі, випивши по двадцять крапель, сіли до роботи, а Щукіна потім годин зо дві ще сиділа в передпокої і розмовляла з швейцаром, чекаючи, коли повернеться Кістунов.

Приходила вона і на другий день.

«ПОЧЕРК ПО ЧИНУ, АБО МЕТАМОРФОЗИ ПІДПИСУ КАРАМБОЛЄВА»

(Із журнальних тем А. П. Чехова).

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

А. П. ЧЕХОВ

ІЗ ЗАПИСНИХ КНИЖОК І ЖУРНАЛЬНИХ ДРІБНИЦЬ

...Яка в тебе душеспасенна фізіономія, наче ти її два роки ладаном обкурював.

Добрій людині буває соромно навіть перед собакою.

Якщо хто присмоктується до діла, чужого йому, наприклад, до мистецтва, то неминуче стає чиновником. Скільки чиновників коло науки, театру й живопису!

Краще від дурнів загинути, ніж прийняти від них похвалу.

Після огляду будинку, комісія, яка брала хабарі, снідала з апетитом, і це були наче поминки по честі.

Н. виводить блощиць і живе з цього; і з точки зору свого ремесла дивиться на твори. Якщо в «Козаках» не говориться про блощиць, то значить «Козаки» погані.

Якщо хочеш, щоб у тебе було мало часу, нічого не роби.

Ледве зробився вченим, як став чекати вшанування.

Успіх уже лизнув цю людину своїм язиком.

Немає того понеділка, який не поступився б своїм місцем вівторкові.

Святкували ювілей скромної людини. Причепилися до нагоди, щоб себе показати, похвалити один одного. Й лише під кінець обіду схопилися: ювіляра не запросили, забули.

Аристократи? Та ж потворність форм, фізичний бруд, мокрота, та ж беззуба старість й огидна смерть, що й у міщанок.

Якщо я, припустімо, побив п. Крокодилова, що проживає зо мною в одному кварталі, тоді коли він брав з мого домохазяїна хабаря, то чи не значить це, що я побив його при виконанні ним його службових обов'язків?

Горілка біла, але красить ніс і чорнить репутацію.

ПРО СЕ, ПРО ТЕ

Одна з п'єс московського драматурга М-да зазнала фіаско на першій же виставі. Прогулюючись по театральному фойє й похмуро поглядаючи на всі боки, автор спитав приятеля, якого зустрів тут:

— Що ви думаєте про мою п'єсу?

— Я думаю,— відповів приятель,— що ви далеко краще почували б тепер себе, коли б цю п'єсу написали не ви, а я.

ВЕРХ БЛАГОНАМІРЕНОСТІ

Нам пишуть, що цими днями один із співробітників «Киевлянина»*), якийсь Т., начитавшись московських газет, у припадку сумніву, зробив у самого себе обшук. Не знайшовши нічого недозволеного, він все ж одвів себе в квартал.

●

РІПКА

ПЕРЕКЛАД З ДИТЯЧОГО

Жили-були собі дід та баба. Жили-були та й породили Сержа. У Сержа вуха довгі і замість голови — ріпка. Виріс Серж здоровий-прездоровий... Потяг дід за вуха; тягне-тягне, витягти в люди не може. Гукнув дід бабку.

Бабка за діда, дід за ріпку, тягнуть-тягнуть, витягти не можуть. Гукнула бабка тітку княгиню.

Тітка за бабку, бабка за діда; дід за ріпку, тягнуть-тягнуть, витягти не можуть. Гукнула княгиня кума-генерала.

Кум за тітку, тітка за бабку, бабка за діда, дід за ріпку, тягнуть-тягнуть, витягти не можуть. Не витерпів дід. Віддав він доньку за багатого купця. Гукнув він купця з катеринками**).

Купець за кума, кум за тітку, тітка за бабку, бабка за діда, дід за ріпку, тягнуть-тягнуть і витягли голову-ріпку в люди.

І Серж став статським совітником.

---

*) «Киевлянин» — реакційна газета, що видавалася в Києві в 1864—1919 рр.

**) Катеринка — сто карбованців.

А. П. ЧЕХОВ

ПРОТЕКЦІЯ

По Невському йшов маленький, зморщений дідочок з орденом на шиї. За ним тупцював маленький молодий чоловік з кокардою і ліловим носиком. Дідочок був похмурий і зосереджений, молодий чоловік заклопотано кліпав очицями і, здавалося, збирався плакати. Обидва йшли до Євлампія Степановича.

— Я не винен, дядечку! — говорив молодий чоловік, ледве встигаючи за дідочком.— Мене ні за що звільнили. Дряньковський більше за мене п'є, проте, його не звільнили! Він щодня приходив у присутствіє п'яним, а я не щодня. Це така несправедливість од його превосходительства, дядечку, що й сказати вам не можу!

— Мовчи... Свиня!

— Гм... Ну, хай я буду свиня, хоч у мене і гордість є! Мене не за пиятику звільнили, а за портрет. Дарували йому наші альбом з картками. Всі знімалися і я знімався, але моя картка не підійшла, дядечку. Очі вирячені вийшли й руки розчепірені. Носа в мене ніколи такого довгого не було, як на картці вийшло. Я й посоромився свою картку в альбом уставляти. Адже у його превосходительства дами бувають, портрети розглядають, а я не бажаю себе перед дамами компрометувати. Моя зовнішність некрасива, але приваблива, а на картці якийсь блазень вийшов. Євлампій Степанович і образилися, що моєї картки нема. Подумали, що я з погорди або з вільнодумства... А яке в мене вільнодумство? Я й до церкви ходжу, і пісне їм, і носа не задираю, як Дряньковський. Заступіться, дядечку! Вік бога молитиму! Краще в труні лежати, ніж без посади тинятися.

Дідочок і його супутник повернули за ріг, пройшли ще три завулки і, нарешті, смикнули за дзвінок біля дверей Євлампія Степановича.

— Ти тут посидь,— сказав дідочок, ввійшовши з молодим чоловіком до приймальні,— а я до нього піду. Через тебе самі тільки турботи. Бовдур... Стань і стій тут... Паскуда...

Дідочок висякався, поправив на шиї ордена і пішов до кабінету. Молодий чоловік залишився у приймальні... Серце його закалатало.

«Про що вони там розмовляють? — подумав він, холонучи і переступаючи від нудьги з ноги на ногу, коли з кабінету почулося бурмотіння двох старечих голосів.— Чи слухає він дядечка?»

Не терплячи невідомості, він підійшов до дверей і притулив до них своє велике вухо.

— Не можу-с! — почув він голос Євлампія Степановича.— Вірте богові, не можу-с! Я вас поважаю, друг я вам, Прохоре Михайловичу, на все для вас готовий, але... не можу-с! І не просіть!

— Я згодний з вами, ваше превосходительство, це — зіпсований хлопчисько. Не буду цього заперечувати і скажу навіть вам, як другу й благодійнику, що мало того, що він п'яниця. Це було б ще нічого-с. Він негідник! І вкраде, коли щось недобре заховано, і підробити майстер, і наябедничати може... Такий паршивець, що й слів нема! Ви йому сьогодні послугу робите, а завтра він на вас доноса пише. Наволоч, а не людина... Мені його аж ніяк не шкода. Коли б моя воля, я б його давно до дідька в пекло... Але мені, ваше-ство, матір його жаль! Для матері тільки й прошу. Обікрав, падлюка, матір, пропив усе...

Молодий чоловік одійшов од дверей і пройшовся по приймальні. За п'ять хвилин він знову підійшов до дверей і притулив вухо.

— Для старенької зробіть, ваше-ство,— говорив дядечко.— Вона з горя помирає, що її негідник ходить без діла.

— Ну, гаразд, хай буде так. Тільки з умовою: тільки щось найменше — відразу ж геть!

— Зразу ж і виганяйте, коли що трапиться, падло таке.

Молодий чоловік одійшов од дверей і заходив по приймальні.

— Молодець дядько! — прошепотів він, у захваті потираючи руки.— Зворушливо розписує! Без освіти людина, а як усе це в нього розумно виходить.

Із кабінету вийшов дядя.

— Тебе прийняли,— сказав він похмуро.— Погань... Ходімо.

— Дякую вам, дядечку! — зітхнув молодий чоловік, кліпаючи очима, повними подяки, і цілуючи руку.— Без вашої протекції я б давно загинув...

Обидва вийшли на вулицю і попростували додому. Дідочок був похмурий і зосереджений, молодий чоловік сяяв і був веселий.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

«Чайка», що облетіла весь світ.

●

Мал. К. АГНІТА

Людина в футлярі.

ЗАОКЕАНСЬКИЙ УНТЕР ПРИШИБЄЄВ

Мал. ВЕ-ША

— Де це в законі написано, щоб народові волю давати? Я не можу дозволяти. Якщо я не стану їх розганяти, та карати, то хто ж стане?

(А. П. Чехов. «Унтер Пришибєєв»).

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

ДОРОГИЙ СОБАКА

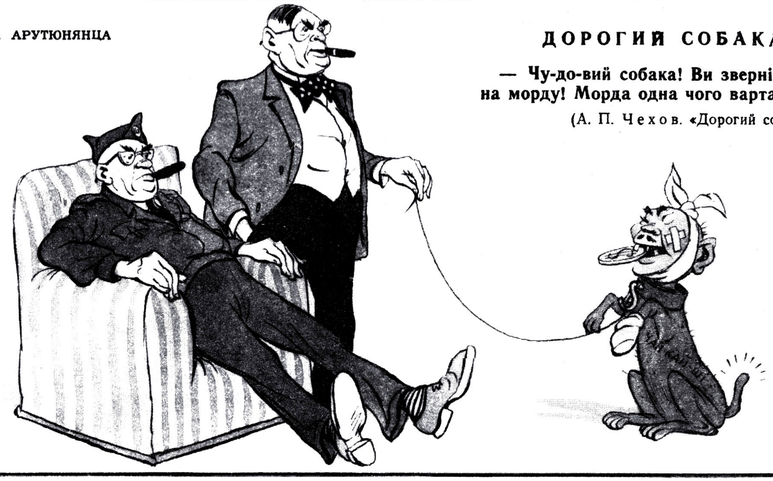

— Чу-до-вий собака! Ви зверніть увагу на морду! Морда одна чого варта!

(А. П. Чехов. «Дорогий собака»).

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

«Це не газета, а звіринець, — це зграя голодних шакалів, які кусають один одного за хвости».

(А. П. ЧЕХОВ).

perec-ua.

Нотатки ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

ЯНКІ РОЗВАЖАЮТЬСЯ...

Якась американська фірма поставила в стокгольмському луна-парку автомат для азартної гри — «Атомік бомбер». Механізм у ньому був досить нескладний. Натискував гравець на один гудзик — перед ним починав крутитися екран з панорамою великого міста, над екраном кружляв іграшковий бомбовозик. Натискував гравець на другий гудзик — бомбовозик скидав «бебі-бомбу». Більше грошей вигравав той, хто влучав у важливіший об'єкт.

«Учись скидати атомні бомби!» — закликав відвідувачів парку напис на автоматі.

Жителі шведської столиці зажадали закриття цього безглуздого грища. Але дирекція луна-парку побоялася сваритися з заморськими культуртрегерами.

Янкі продовжували грати і, як кажуть, догралися: одного прекрасного ранку американські «затійники» знайшли на місці свого автомата купу дров і брухту. Шведські патріоти поступили дуже великодушно: «розбомбили» всі об'єкти разом з панорамою і ніякої плати за це не взяли.

ГАРАНТІЇ ДЛЯ САМОГУБЦІВ

Одна американська фірма шовкових виробів вмістила в газетах таку об'яву: «Купуйте шовкові вироби тільки бостонської фірми Хевінс і Хелліс — вони поза конкуренцією! Після біржової катастрофи 1929 року 89,2 процента тих, що розорилися і вирішили накласти руки на себе, з успіхом повісились на самов'язах фірми Хевінс і Хелліс. При цьому жодного випадку обриву не було. Зате був такий випадок: в одному будинку швейцар побачив бідолаху, повислого на самов'язі нашої фірми, і ніяк не міг наважитися обрізати самов'язь, щоб зняти самогубця. «Як?! — вигукнув він,— зіпсувати такий чудовий самов'яз? Нізащо! Хай вже краще його власник продовжує висіти на ньому!»

Гумор буває різний.

Існує, наприклад, так званий гумор шибеників.

Ця реклама — чи не найкращий зразок такого гумору.

ЦІКАВИЙ МІЛЬЙОНЕР

Рауль Сорган задумливо дивився в далечінь. Його дуже схвилювала щойно прочитана стаття. Він запалив сигарету і викликав шофера Джіма.

— Я довідався, що робітники живуть у злиднях і через те бунтують. Не розумію, чому? Скажи мені, Джіме, в чому полягає їхня бідність?

— Мерзнуть, голодують і працюють тяжко.

— Ага, зрозуміло! Приготуй машину, Джіме! Їдьмо в гори. Там, де є сніг, повинно бути холодно.

Коли через деякий час вибралися на гору, Рауль наказав зупинити машину. Скинув з себе важку шубу і в костюмі вийшов з машини.

Хвилину він ходив з похмурим обличчям, тупав ногами. Нарешті, сів у теплу машину і здивовано сказав:

— Так от, що таке холод. Спробував! Можна витримати! А ще на що нарікають робітники?

— Голод, пане! Дуже неприємна штука!

— Розумію. Власне, не розумію. Мене цікавить, як вони це відчувають. Власне, вони ж щось їдять?

— Так, пане. Але бідні люди їдять найдешевші страви в найдешевших їдальнях.

— Розумію! Тому їдьмо в найдешевший ресторан Лос-Анжелоса.

За допомогою Джіма Рауль замовив велику порцію м'яса з горохом і покуштував.

— Ну, досить, і це попробував. Взагалі непогана їжа. Тільки дуже багато гарніру. Можна звикнути.

Коли повернулися додому, Рауль несподівано звернувся до шофера:

— А що нам ще залишилося? Тобто, на що ще нарікають наші бідняки?

— На тяжку роботу, пане.

— Мене дуже цікавить, що вони розуміють під тяжкою роботою?

— Ну, наприклад, рубання дров...

— Добре, Джіме! Будь ласкавий, принеси мені у їдальню поліно.

Джім приніс поліно.

— А чим же рубають таке дерево?

— Сокирою!

— Будь ласка, Джіме, принеси мені ще й сокиру!

Джім приніс. Рауль вхопив сокиру і розрубав поліно надвоє.

— Це була важка праця,— зітхнув.— І не скажу, щоб дуже приємна. Але усе ж таки не така важка, як я собі уявляв.

Джім забрав поліно і, виходячи, чув, як його пан сердито бурчав:

— Незрозуміла річ. Холод, голод, важка праця... Немає в цьому нічого дивного. Не розумію, якого біса ці робітники бунтують?!

З угорського сатиричного журналу «ЛУДАШ МАТІ».

Нотатки ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

КОМУ — БІДНІСТЬ, КОМУ — БІЗНЕС...

Радіо Монте-Карло щотижня забавляє своїх слухачів передачею під інтригуючою назвою «Королева одного дня».

Відбувається це так.

У визначений день спеціально обладнану аудиторію заповнює юрба ледарів і нероб. Заплативши великі гроші за вхідні квитки, багатії демонструють тут свої дорогі наряди, хизуються один перед одним цінностями.

І сюди ж, у це «блискуче товариство», винахідливі організатори передачі приводять бідних, обшарпаних людей. На естраду виходять п'ять найбідніших жінок і по черзі починають розповідати про свої злидні. Нагороджується премією і проголошується «королевою одного дня» та з жінок, яка своєю розповіддю викликає найбурхливіші оплески.

Весь цей «спектакль» передається в ефір. Веселий конферансьє забавно коментує розповідь жебрачок і закликає слухачів купувати... мило фабрики «Катокс».

Слід віддати належне спритності організаторів цієї передачі: мабуть, ще нікому жебраки не приносили стільки користі, скільки приносять їм.

«АМЕРИКАНСЬКИЙ УРОЖАЙ»

Внаслідок американської окупації Франції в багатьох населених пунктах країни кількість новонароджених американців значно перевищує кількість новонароджених французів. Своєрідний рекорд щодо цього зареєстровано в містечку П'єрвіллі (департамент Мез). Серед п'ятнадцяти новонароджених за перший квартал цього року був лише один француз Луї-П'єр Ремі. Решта дітей народилася в сім'ях американських військовослужбовців.

Мешканців П'єрвілля такий багатий «урожай» на янкі, звичайно, не дуже радує. Вони заявляють:

— Треба припинити перетворення Франції на американський розплідник. Хай новонароджені американці негайно ж відправляються додому, захопивши з собою і своїх батьків — нам вони ні до чого!..

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

Товстий і тонкий.

КОНЦЕНТРОВАНА ТЯГАНИНА

А всьому виною — корови...

Доїлися вони непогано і їхній господар — колгосп ім. Шевченка — продав державі 11.215 кілограмів молока. За продане молоко він мав одержати з Оболонського маслозаводу макуху.

Звернулося правління колгоспу до Оболонського маслозаводу: «Давайте макуху!» А керівники заводу зразу ж почали кивати на Полтавський трест Укрголовмаслопрому — там, мовляв, кінці знайдете.

Вдруге і втретє звернувся колгосп до маслозаводу. Знову киває маслозавод на маслотрест. Бачать у колгоспі, що зовсім не по маслу діло йде, й написали листа до самого Міністерства сільського господарства УРСР: допоможіть, люди добрі, макуху одержати.

У Міністерстві сільського господарства не горді люди сидять. Начальник головного управління тваринництва В. Шляхтенко зразу ж за перо ухопився і написав листа Міністерству промисловості продовольчих товарів УРСР. Надіслав він його у відділ поставок т. Акоп'яну і написав у ньому: «Просимо вжити заходів до повного розрахунку з колгоспом концкормами».

У Міністерстві промисловості продовольчих товарів теж дали хід цій справі. Теж написали листа, яким зобов'язали керуючого Полтавським трестом Укрголовмаслопрому т. Рижова видати колгоспові ім. Шевченка належні йому концкорми.

А хіба ж у Полтавському тресті маслопрому сидять люди неписьменні? Взяли вони та й написали Оболонському маслозаводу, що вже «заплановано завезення комбікорму з Харківського комбікормового заводу в кількості 18 тонн для погашення заборгованості з молоковдавальниками за надпланову продукцію».

Хороший лист. Приємний. От тільки макухи як не було, так і нема.

Мусило правління колгоспу вдруге писати до Міністерства сільського господарства. Потрапив лист колгоспу до начальника канцелярії міністерства т. Кондрашової, а вона з ходу переправила його Уповмінзагу СРСР по УРСР «для вирішення по належності».

Заступник Уповмінзагу т. Терещенко вирішив «по належності» і переслав належним чином колгоспного листа заступникові голови правління Укоопспілки т. Сіроштану.

Спасибі Сіроштанові, він теж повернувся оперативно: написав листа заступникові голови правління Полтавської облспоживспілки т. Кузьминському. У листі сказано:

«Правління Укоопспілки зобов'язує Вас з одержаних на II квартал фондів концентрованих кормів врахувати, в погодженні з облвиконкомом і трестом маслопрому, заборгованість колгоспу ім. Шевченка і вжити заходів до проведення розрахунків, згідно з інструкцією».

Невідомо, що тепер робить т. Кузьминський: чи ходить та погоджує, чи інструкцію вивчає.

А концентрована тяганина триває. Десятий місяць!

Лаврін ГРОХА.

НЕЗВИЧАЙНІ ПРИГОДИ

ЗАМОРОЗИВ нове устаткування вугільної естакади і двох фрикційних молотів начальник станції ім. Т. Г. Шевченка, Одесько-Кишинівської залізниці, т. Вишневецький. Незважаючи на всі спроби, розморозити устаткування не щастить уже друге літо.

КОЗА В ЗАГС'і. У Чорнобаях, Черкаської області, у ЗАГС'і оселилася коза з двома козенятками. Виселити козячу родину із ЗАГС'у досі не пощастило навіть при допомозі міліції, бо господарем кози є працівник місцевого райвідділу міліції старший лейтенант Іванов.

НАПАД НА НІЧНИЙ САНАТОРІЙ для робітників запорізького заводу «Дніпроспецсталь» учинила завідуюча Запорізьким міськвідділом охорони здоров'я т. Рябець. Переконавшись, що дирекція та завком добре подбали про ремонт і обладнання нічного санаторію (витрачено понад 100.000 карбованців), т. Рябець розмістила в ньому... інфекційну лікарню.

Малюнок білоруського художника В. ЦІХАНОВИЧА (Мінськ), зроблений спеціально для Перця.

Сонце. — Ну й заливає!..

Кирило Суглоба на службу прийшли.
— Офелія! — крикнув він грубо.
Ввійшла секретарка.— Ви вчора були
На зборах в робочому клубі?

Коли секретарка сказала: «Була»,
На крісло вказав їй Суглоба.
—Чи там хто не ляпав з трибуни, бува,
Відносно моєї особи?..

— Казали, що ви із людьми нелюдим
І грубим говорите тоном,
А ось із начальством... ну, словом одним,
Назвали вас... хамелеоном.

Суглоба такого стерпіти не міг,—
Як крилами півень, лопоче:
— Та я їх зігну у баранячий ріг...
Та я їм... що більш не захочуть...

Суглоба повісив піджак на стілець
Й відкрив в кабінеті кватирку.
В сорочці ривком розстебнув комірець
І зло в усі сторони зиркав.

— Я їм покажу, як обмови плести...
Подумаєш!.. Критики!.. Чехов!.. —
В кулак мимоволі стулились персти
Й крізь зуби:— З якого він цеху?..

І тут секретарка Офелія враз
Внесла в його мислі поправку:
— Та він не працює, пробачте, у нас,
Він вчора приїхав із главку.

— Із главку? — Струснулись в Суглоби жижки...
Той півень, що був на початку,
Зігнувся, зробився маленьким таким,
Похожим на мокре курчатко.

Піджак одягнув і на гудзики всі
Ураз застебнувся Кирило.
Кватирку закрив і тихесенько сів...
Суглобу, як видно, знобило.

Юрій КРУГЛЯК.

ВУЗЛИ НА СПОГАД

(ОГЛЯД ЛИСТІВ)

Перед тим, як знову зав'язати, її розв'язали...

Будівельники зрошувального масиву «Укрводбуду», що мешкають в селі Брилівцях, Херсонської області, глянувши, щиро здивувалися:

— Оце апаратура!

Проте, щоб апаратуру пустити в діло, треба було ще зв'язатися з Херсонським обласним будівельно-монтажним управлінням радіофікації.

Начальник управління тов. Тимохін дуже радо зустрів будівельників зрошувальної системи.

— Радіовузол змонтувати? Та це нам — раз плюнути. Їдьте і ждіть монтажників.

Ждали місяць, другий, третій. На п'ятому місяці діждалися... зміни керівництва обласного будівельно-монтажного управління радіофікації.

Новий начальник управління т. Килимник ще радіше зустрів будівельників.

— Змонтувати якийсь вузол на 150 точок?.. Та з дорогою душею! Хіба ви не знаєте, що це для нас раз плюнути?

Будівельники розповіли, як уже «раз плюнув» колишній начальник управління на їхнє прохання.

— Що ви, що ви...— заспокоїв їх т. Килимник.— Сказав — зав'язав. Їдьте і ждіть монтажників.

Ждуть їх будівельники і досі. А радіовузол мовчить. Жде, поки заговорить совість у херсонських радіофікаторів...

Такий же вузол на спогад про себе залишило і Сталінське обласне будівельно-монтажне управління радіофікації в колгоспі ім. Хрущова, Андріївського району. У договорі з колгоспом воно зобов'язалося радіофікувати в 1953 році селище бригади, розташоване за 7 кілометрів од центральної садиби. Колгосп заплатив 13.000 карбованців за монтаж радіовузла, працівники управління одержали гроші і розтали, як радіохвилі в ефірі...

У всіх інших бригадах колгоспу радіо співає, а тут самі колгоспники співають: «Де ти, милий, чорнобривий, де ти, озовися?!»

Погано, коли мовчать нові радіовузли. А ще гірше, коли німіють вузли, які раніш працювали.

У селі Підставках, Гельм'язівського району, Черкаської області, замовкли раптом сотні репродукторів.— Чого? Через якусь там пару ламп.

Звернувся завідуючий сільським радіовузлом по ці лампи до районної контори зв'язку, а там сміються:

— Лампи? Така дрібниця! Так їх же у нас немає!

Поткнувся до начальника обласного управління зв'язку, а той обурився:

— З такими дрібницями — і зразу до мене! Зайшли б до директора радіотрансляційної сітки.

Зайшов. Звідти його повернули до управління зв'язку. А з управління — знову до радіотрансляторів...

Погойдався отак чоловік на бюрократичних радіохвилях і ні з чим прибився назад до мовчазного вузла.

Іноді кажуть: «Мовчання — золото». Мовчазний радіовузол — це дійсно золото, оскільки заплачено за нього не одну тисячу карбованців, але в той же час— це кричущий факт. Не можна обходити такі факти. Ніяк не можна, товариші радіофікатори.

Радіохвилюйтесь, шановні!

М. ПУСТОВІЙТ, В. ЛОШАКОВ, А. ПОПОВ.

„ЗГІДНО ЛІМІТІВ..."

З електроенергією в селищі Яма (Сталінська область) — просто біда. Про цю біду в замітці «Радіоприймачі мовчать» районна газета писала так:

«Послухати радіопередачу вранці чи в обідню перерву населенню селища неможливо. Електроенергія виключається тут о шостій годині ранку і включається тільки о сьомій годині вечора... На скарги трудящих електровідділ селищної Ради зовсім не реагує».

Керівники селищної Ради відповіли на виступ газети дружною мовчанкою. Не стримався лише директор електромережі т. Зав'язистов. Він розвеселив редакцію таким листом:

«Ямська електромережа повідомляє про те, що в газеті «Ленінський шлях» було написано «Приймачі мовчать» згідно відпущених лімітів електроенергії Облплановою комісією за місцями й годинами горіння»...

Довго читали працівники редакції це «повідомлення». Читали при лампі вночі, читали при сонці вдень, та так нічого й не второпали.

Зрозуміли тільки, що пояснення т. Зав'язистова — абсолютно незрозуміле.

Задоволений відповіддю директора мережі залишився лише сам директор мережі. Він розтлумачив, що приймачі мовчать «згідно відпущених лімітів» — і заспокоївся. Те, що в райцентрі є всі можливості для повного задоволення потреб населення в електроенергії, його мало обходить. Він світить, коли люди сплять, і спить, коли приймачі мовчать.

Мовчать і керівники селищної Ради, ніби їх кожного ранку теж хтось відключає від навколишнього світу і включає в роботу лише увечері, щоб вони могли на засіданнях «подбати» язиками про задоволення побутових потреб населення.

СЕРДОБОЛЬНИЙ СИН

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

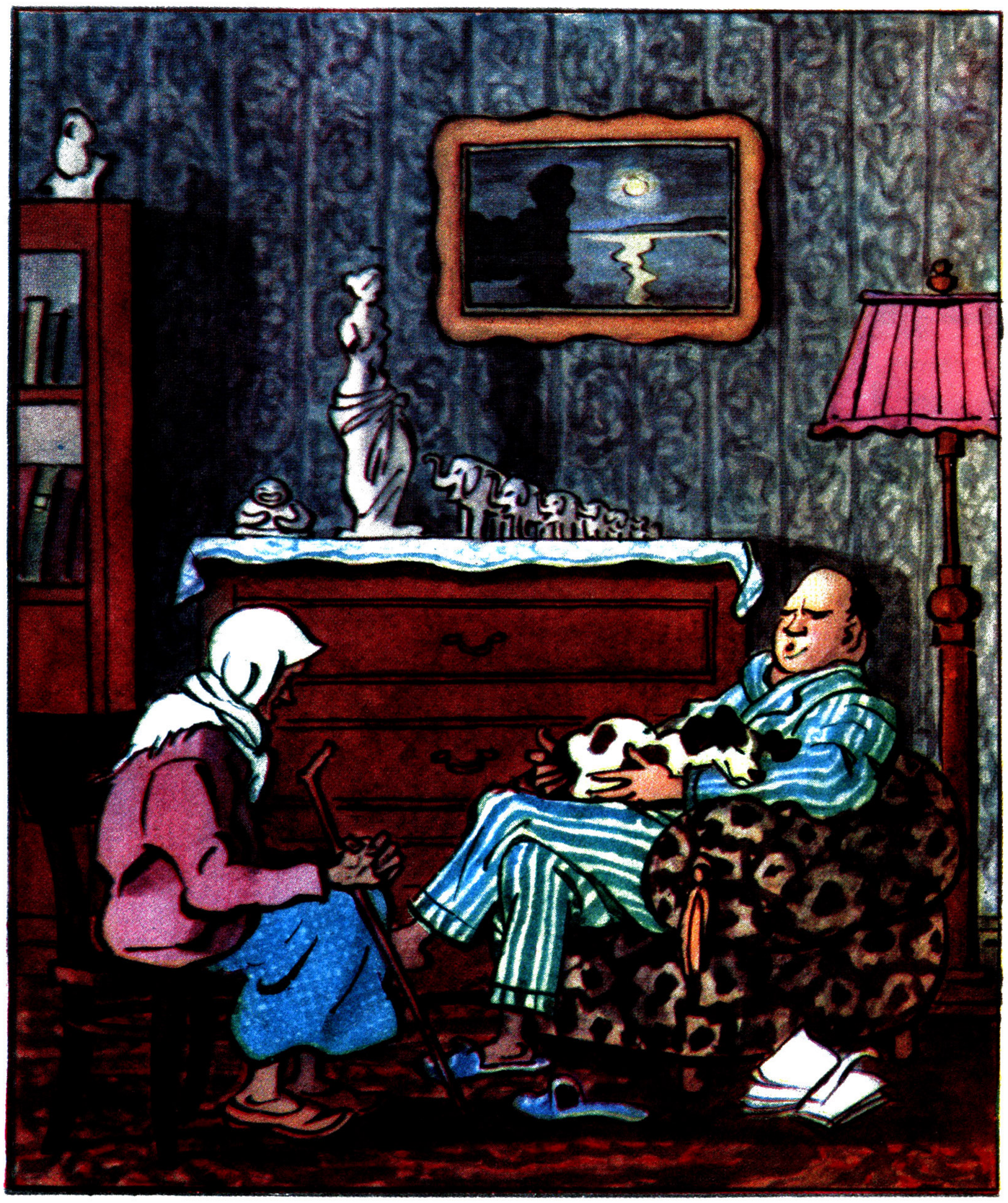

— При ваших хворобах і при такій комплекції вам дома сидіти треба, а не по гостях ходити. Ну, чого ви прийшли? Черевиків не шкода!

(А. П. Чехов. «На млині»).

Перечниця

ДІМ З МАЗАНИНОЮ

СТОЯВ у Лубнах (Полтавщина) на вулиці Луначарського, № 2, ветхий десятиквартирний будинок. «Тут,— як колись писав Чехов,— завжди, навіть в тиху погоду, щось гуло... а під час грози весь дім тремтів і, здавалося, розпадався...»

Не дав Лубенський міськкомунгосп будинкові розпастися і в 1953 році капітально його відремонтував, витративши на це понад 100 тисяч карбованців.

Минуло кілька днів, і в жильців почали пропадати олівці, ручки та інші дрібні речі. Виявилося, що вони не крізь землю провалюються, а крізь щілини в підлові. При здачі будинку цих щілин не видно було — їх ремонтники старанно замазкою заліпили.

Незабаром у капітально відремонтованому будинку появилися щілини в стінах і на стелі. Згодом скособочилися вікна та двері. А після першого дощу став протікати дах: в ньому, виявляється, теж дірки були, тільки про людське око замазані.

І знов, як і до капітального ремонту, в будинку № 2 по вулиці Луначарського навіть у тиху погоду щось гуде, знову дім тремтить і, здається, розпадається...

На що ж, питається, Лубенський міськкомунгосп витратив 100 тисяч карбованців? Невже тільки на те, щоб людям очі замазати?

ПОХМУРИЙ ЮВІЛЕЙ

СІМ років тому в райцентрі Підбуж (на Дрогобиччині) рознеслася приємна новина: у селищі розпочали будувати лікарню.

І з того часу пішли один за одним «ювілеї».

Першу річницю з дня розголошення цієї новини було відзначено тим, що будівництво не посунулося вперед ні на один крок. Другу річницю — тим, що раніше затверджений кошторис було забраковано. Третю річницю було відзначено...

Але тепер уже не має значення, чим її було відзначено. Досить сказати, що й сьома річниця мало чим різниться від першої, бо лікарні в селі й досі нема.

На початку цього року приїздили в райцентр інженери й техніки з Дрогобича й Києва. Оглядали стіни, щось міряли, креслили, розраховували. Підрахували, що на будівництво уже витрачено 345 тисяч карбованців, та на тому й крапку поставили.

Стоять тепер обмиті дощами, потріскані, облуплені стіни, як пам'ятник безгосподарності й марнотратству. І невідомо, чи достоять до чергової річниці.

Знають про це в Міністерстві охорони здоров'я УРСР. Але міністерські будівельники, очевидно, думають, що охороняти народні кошти від розтринькування — то діло не їхнє.

Не важко сказати, чим можуть закінчитися подібні «ювілеї». Але ми поки що утримуємось. Бо, як сказав один чеховський герой:

— Для ювілею — це все занадто похмуро!

ПАРКОЛОМНІ СТРИБКИ

У ВЕЛИКОМУ зеленому парку шахтарського міста ім. Паризької комуни (Ворошиловський район, Ворошиловградської області) є все потрібне для відпочинку: є сонце, є повітря, а інколи, після дощу, буває навіть і вода.

Нема там лише декількох дрібниць: лавок, на яких можна було б посидіти; місця розваг, де можна було б порозважатись; кіосків «Союздруку», де б можна було газету чи журнал купити. І взагалі нема всього того, що відрізняє міський парк від лісової хащі.

Зате парк має аж кількох господарів: голову виконкому міськради т. Коломійця, керуючого трестом «Ворошиловвугілля» т. Фатьянова, начальників шахт № 5 і № 25 тт. Новикова та Савченка. Кожен з них багато говорить про принади міського парку і всі навіть пальцем ворухнути не хочуть, щоб відремонтувати хоча б огорожу парку. Через напіврозвалену огорожу в парк стрибають не тільки кози, а й коні та корови.

Оці стрибки в парку і є єдиною розвагою, якою з вікон своїх кабінетів тішаться і ніяк натішитись не можуть керівники шахтарського міста.

ВОРОНИ

(БАЙКА)

Словами давніми почнем свою сатиру:
«Вороні якось бог послав шматочок сиру,
І, примостившись на суку,
Вона зібралася поїсти до смаку»...

Та саме у цю мить з сусіднього району
До неї принесло знайому їй Ворону.

— Кра-кра, голубонько! Клюєш черствий обід?
Та це ж старе, як світ! —
Приблуда загорлала.—
Чимало, видно, ти куточків облітала,
Аж доки сир знайшла...
Сумні твої діла.
Клювати зараз сир... Куди воно годиться?
Оно уже біжить дурисвітка Лисиця.
Вона відніме сир, повір мені, кума.
Я бачу, що тобі життя в гаю нема...
В районі ж нашому усі мої сестриці
Живуть у розкоші, неначе райські птиці.
Куди не глянь — лежить колосся на стерні,
Куди не кинь — зерна відбірного доволі.
Ми клюємо його біля машин і в полі.
Ти в нас не пропадеш, повір, кума, мені.
Покинь свій сир твердий, віддай його Лисиці,
Нехай ним давиться вона!

І, дружно каркнувши, полинули сестриці
Поближче до зерна.

Хоча це й дивно, є у нас райони,
В яких господарюють ще ворони.

І. ЗОЛОТАРЕВСЬКИЙ.
Переклад з російської.

Мал. Л. КАПЛАНА

Без слів.

Пошта Перця

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Спішимо тобі повідомити, що у нас, у Станіславі, на швейній фабриці, повним ходом іде скиртування.

Не дивуйся. Десь скиртують сіно, солому, а на Станіславській швейній фабриці — одяг. Скиртують його в складах, аж поки купа до стелі не дотягнеться. А потім з цієї купи навалом вантажать у пульманівські вагони. Не важко дагадатись, у якому вигляді цей одяг потрапляє до покупця.

Один чеховський персонаж говорить, що «в людині все повинно бути прекрасним: і лице, і одяг, і душа, і думки». Леонід Сергійович Раткін — директор Станіславської швейної фабрики — з цим не згоден. Він вважає, що прекрасний одяг — це зайва розкіш для людини.

А. ГРИЦЮК.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Лихим жартом почав 1954 рік начальник Жовтневого райжитлоуправління м. Києва т. Мороз. У розпалі січневих морозів він вирішив капітально відремонтувати наш будинок (Повітрофлотське шосе, 17). Підтриманий головою виконкому Жовтневої райради т. Ричаговим, він серед зими виселив нас з будинку і обіцяв вселити назад не пізніше 1 березня.

Та минуло вже не одне перше число, а будинок стоїть, як та казкова хижка — без вікон, без дверей і... без людей: ніхто в ньому не живе і ніхто його не ремонтує. А ми оббиваємо пороги райжитлоуправління, марно допитуємося у т. Мороза, коли закінчиться ремонт. Мороз відсилає нас до голови виконкому райради т. Ричагова, Ричагов до начальника міськжитлоуправління т. Хилька, а той — до заступника голови виконкому міськради т. Хворостовського. Ходимо ми, ходимо і кінця-краю цьому ходінню не бачимо.

Допоможи хоч ти нам, Перче, вибратися з зачарованого кола, в центрі якого стоїть невідремонтований будинок, а навколо — волокитники та бюрократи, які без кінця кивають один на одного.

МЕШКАНЦІ БУДИНКУ.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Один чеховський герой скаржився: «Під'їжджаючи до цієї станції і дивлячись на природу в вікно, у мене злетіла шляпа». У нас є підстави гадати, що скаржник під'їжджав до станції Кременець, Львівської залізниці. Дивлячись на природу у вікно, він, очевидно, бачив, як на цій станції десятки людей вручну перетягають від одного складу до другого важкі вагони. У той же час він не міг не помітити, що поруч уже кілька місяців стоїть без діла новий потужний мотовоз, який граючись міг би перетягати вагони.

Цікаво, Перче, що сталося б, якби керівники Львівської залізниці теж надумали помилуватись на цій станції природою? Чи не злетіла б знову якась шляпа?

ФЛОРЕНКО,
директор Кременецького пункту «Заготзерна».

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

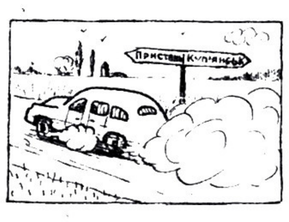

Чи не видно тобі, бува, з Києва, як на шляху Пристень — Куп'янськ курява курить? То ж голова колгоспу «Заповіт Ілліча» т. Токар без відриву від райцентра керує колгоспом. Поглянь лише на спідометр «Побєди», яку Токар купив без згоди колгоспників... Там видно «показники» Токаревого керівництва: за півроку наганяв мало не 100 тисяч кілометрів!..

Якщо хочеш, Перче, поговорити з Токарем, то виходь на шлях Куп'янськ—Пристень або вранці, коли він їде з Куп'янська в колгосп, або в обідню пору, коли він їде в Куп'янськ обідати. А по обіді знову лови його там же — Токар повертатиметься в село докеровувати.

Важко доводиться т. Токареві. 18 кілометрів — світ не близький! При зустрічі з Токарем говори, Перче, так, щоб він не подумав, бува, що ти колгоспник або, боронь боже, спеціаліст сільського господарства. З першими він просто говорити не хоче, а других зовсім не терпить за учениість, якої самому бракує.

С. ЛОДЧУК.

Харківська область.

Мал. З. ТОЛКАЧОВА

Спати хочеться.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Чи ти чув про такого натхненного діяча культури — Русяєва?.. Мабуть, не чув, бо не бував ти в м. Устилузі, Волинської області, де цей діяч завідує районним відділом культури. Натхнення своє Русяєв черпає головним чином у пивних і закусочних... А як начерпається — приходьте дивитись!

Виступає він здебільшого в Будинку культури або поблизу нього. Одного разу він навіть виступив у касі кінотеатру. Вдерся туди і став дуже зворушливо просити у касирки грошей. Касирка не витримала й утекла. Тоді Русяєв перенісся в кінобудку і там став розважати моториста й кіномеханіка так, що ті ледве вирвалися.

Одне слово, приїзди, Перче, в Устилуг на виступи Русяєва подивитися. А як їхатимеш через Луцьк, візьми з собою когось з обласного управління культури, нехай і вони побачать.

В. СМОЛЕНСЬКИЙ.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

★ Редакція одержала листа про те, що директор Володарсько-Волинського будинку інвалідів Шварцман зловживає своїм службовим становищем. Як повідомив редакцію секретар Житомирського обкому партії т. Шапран, факти, наведені в листі, повністю ствердились. Шварцманові оголошено догану і знято з роботи.

★ Начальник Костопільського райвідділу міліції, Ровенської області, Коровченко зловживав своїм службовим становищем. На прохання редакції Ровенське обласне управління міліції перевірило цей факт. За зловживання службовим становищем Коровченка з роботи знято.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КПУ «Радянська Україна». Адреса редакції: **Київ, Коцюбинського, 7.** Тел. 4-73-94, 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 13 (288) (на украинском языке). Підписано до друку 24.VI 1954 р. Папір 70×108¹/₈=0,75 пап. арк., 2,05 друк. арк.

БФ 03146. Друкарня видавництва ЦК КПУ «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 2172. Тираж 125.000 прим.

Відсканував і опрацював
Олег Леськів
http://perec-ua.livejornal.com

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

ПАЛАТА № 6
(Майже за Чеховим)